

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114236765
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5114236765.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcu: Ľudové bytové družstvo v Žiline, so sídlom 1. mája 20/895, 010 01 Žilina, IČO: 00176958, zastúpeného advokátkou JUDr. Jankou Chorvátovou, so sídlom Z. H. XX, XXX XX F., proti žalovanému: M. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, F., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Kvetoslava Kolínová, s.r.o., so sídlom Národná 10, 010 01 Žilina, IČO: 47 240 997, o zaplatenie 127.348,01 Eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18C/201/2014-458 zo dňa 15.11.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 127.348,01 Eur do troch dní od právoplatnosti výroku rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal z toho, že žalobca sa zaplatenia sumy 127.348,01 Eur domáhal z titulu bezdôvodného obohatenia pozostávajúceho z nájomného od spoločnosti MIRMAX, s.r.o. za obdobie od 01.01.2007 do 30.11.2013 vo výške 41.326,53 Eur, od spoločnosti LAMOS za obdobie od 01.05.2005 do 30.11.2013 v sume 22.770,21 Eur a od I. Y. - Heat za obdobie od 01.05.2005 do 30.11.2013 v sume 63.251,27 Eur, pretože aj keď žalovaný bol v rozhodnom období vlastníkom predmetných nehnuteľností, t.j. nebytových priestorov, rozhodnutím súdu v konaní sp. zn. 18C/44/2006 bolo právoplatne dňa 11.11.2013 určené, že ich vlastníkom je žalobca, a to z dôvodu neplatnosti zmlúv, na základe ktorých ich od neho žalovaný nadobudol (z dôvodu porušenia predkupného práva ich nájomcov). Žalobca si uplatnil svoj nárok za obdobie trvania nájomných vzťahov nájomcov so žalovaným, pričom relevantne sa mohol dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu až dňom nadobudnutia právoplatnosti daného rozhodnutia, keďže dovtedy nemal jednoznačnú vedomosť, že je z dôvodu neplatnosti ich vlastníkom. Keďže nárok uplatnil 18.10.2012 námietka premlčania zo strany žalovaného nie je opodstatnená. Pokiaľ žalovaný trval na tom, že žalobcom uplatnený nárok je ušlý zisk podľa ust. § 442 OZ, mal za to, že žalobca v tomto konaní nepožadoval náhradu majetkovej ujmy vzniknutej tým, že nemohol uzavrieť nájomné zmluvy s tretími osobami ako nájomcami, ale požadoval to, aby žalovaný vydal, čo získal po dobu prenájmania nehnuteľností, ktoré patria žalobcovi a ktoré žalovaný protiprávne získal. Ďalej zdôraznil, že bezdôvodné obohatenia je subsidiárny právny inštitút, ktorého aplikácia je vylúčená, ak je daný právny vzťah regulovaný osobitnými zákonnými normami, t.j. ako v tomto prípade ust. § 130 ods. 2, § 131 ods. 1 OZ, podľa ktorých oprávnený držiteľ má rovnaké právo ako vlastníkom, najmä právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby, pričom ak je držiteľ neoprávnený, je povinný tieto vždy vlastníkovi

vydať spolu s vecou. Rozlišujúcim kritériom, či ide o držbu oprávnenú alebo neoprávnenú, je pritom dobrá viera držiteľa. Oprávneným držiteľom je ten, kto je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný (dobrej viery) o tom, že mu vec patrí. Existencia dobrej viery, t.j. dôvodné presvedčenie držiteľa, že mu vec patrí, sa posudzuje objektívne a nestačí len subjektívne presvedčenie. Pri hodnotení dobrej viery je vždy nevyhnutné brať do úvahy, či držiteľ nemal, resp. nemohol mať pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú je možné od každého požadovať vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu, po dobu držby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobrá viera zaniká vo chvíli, keď sa oprávnený držiteľ akýmkoľvek spôsobom dozvie o skutočnostiach, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec podľa práva patrí, t.j. keď sa dozvedel od osoby, ktorá si sama robí nárok na vec, že nie je vlastníkom z toho dôvodu, že prevodná zmluva, ktorou sa malo zakladať vlastníctvo držiteľa, je neplatná s ohľadom na porušenie určitého relevantného ustanovenia zákona, a to aj pred podaním žaloby vo veci samej. V konaní 18C/44/2006 sa žalovaný dozvedel, že nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností minimálne doručením žaloby dňa 05.09.2007. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný nebol oprávnený držiteľ, nakoľko k prevodu predmetných nehnuteľností došlo na jeho osobu zo žalobcu v čase, keď u neho pôsobil ako predseda či člen predstavenstva, ktorý o prevodoch mal vedomosť jednak ako prevodca a jednak ako nadobúdateľ, keď z pozície jeho funkcie u žalobcu musel mať vedomosť o nezákonnom postupe, keďže mal postupovať s odbornou starostlivosťou a vždy v záujme žalobcu a nie vo vlastnom záujme, a teda nikdy od samého počiatku uzavretia dotknutých zmlúv nemohol byť a nebol dobromyseľný, prihliadnuc aj k tomu, že všetky prevody zo žalobcu na seba pripravoval sám. Pokiaľ sa mal ako vlastník správať tým, že nehnuteľnosť prenajímaj, či súhlasil s ich rekonštrukciou, je nepochybné, že ako evidovaný vlastník mohol len on s nimi nakladať, a z toho dôvodu ich prenajal, na základe čoho mal určitý príjem vo forme nájomného, ktoré skutočnosti však neznamenajú, že je držiteľ oprávnený, z ktorého dôvodu má žalobca nárok na zaplatenie získaného nájomného s poukazom na ust. § 131 ods. 1 OZ, keďže žalovaný nijakým relevantným spôsobom nevyvrátil, že dobromyseľný nebol. Je nepochybné, že v konaní 18C/44/2006 bolo súdom určené, že zmluvy, na základe ktorých žalovaný sa stal vlastníkom, sú neplatné, a teda tým, že priestory užíval, bezdôvodne sa obohatil na úkor žalobcu, ktorý výšku bezdôvodného obohatenia určil výškou nájomného dohodnutého medzi žalovaným a nájomcami. Žalovaný nepreukázal inú výšku uhradeného nájomného jeho nájomcami, dokonca ani neuviedol, aká by mala byť iná výška. Svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Výška nájomného vyplýva pritom z predložených listín, a to predovšetkým z nájomných zmlúv, čo nebolo relevantným spôsobom nikým a ničím spochybnené a vyplýva to aj zo svedeckých výpovedí nájomcov. Pokiaľ žalovaný poukazoval na nejakú dohodu so žalobcom ohľadom platieb, poukázal na to, že z kúpnej zmluvy zo dňa 06.02.2003 uzatvorenej medzi stranami pod V 595/03 vyplýva, že predávajúci mal uzavretú zmluvu o nájme nebytových priestorov s nájomcom Thermia, Ing. N. Y., CSc. z 28.07.1997, pričom účastníkmi tejto zmluvy bolo dohodnuté, že ročné nájomné vo výške 112.448,00 Sk za prenájom prevádzaných nehnuteľností bude nájomca do obdobia 12/2005 poukazovať na účet terajšieho vlastníka, t.j. predávajúceho, teda nejde o žiadnu zmluvu či nájomné, ktoré by bolo predmetom tohto konania. Čo sa týka danej zmluvy, netýka sa žalovaného nároku, keďže ide o dohodu medzi stranami konania ohľadom nájomného od iného subjektu, než si žalobca v tomto konaní uplatňuje. Teda tvrdenie žalovaného bolo vyvrátené priamo zmluvnými ustanoveniami. Žalovaný nepreukázal, že nejaké nájomné bolo zasielané žalobcovi za sporné obdobie. Pokiaľ žalovaný navrhol predložiť úhrady dane z nehnuteľností, súd daný dôkaz nevykonal s poukazom na zásadu koncentrácie či kontradiktórnosti, hospodárnosti, nakoľko mal za to, že vykonanie takéhoto dôkazu je nevhodné a nadbytočné, keďže, kto hradil daň z nehnuteľností, je irelevantné a nepreukazuje ani vlastníctvo ani dobromyseľnosť. Vychádzajúc z uvedeného žalobe žalobcu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s článkom 4 ods. 1, 2 CSP vychádzajúc z toho, že bolo potrebné rozhodnúť o trovách za celé konanie, teda aj za časť, ktorá nebola odvolaním dotknutá, t.j. v ktorej bol žalovaný úspešný vo výške 3.192,68 Eur. Keďže žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti, priznal mu nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP a žiadal ho zmeniť tak, že žaloba žalobcu bude v celom rozsahu zamietnutá a jemu priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mal za to, že zo žaloby nie je zrejmé, čoho sa žalobca od neho domáha, či už išlo o zisk alebo bezdôvodné obohatenie, pričom sa nejedná o totožné inštitúty, ani vzhľadom na závery odvolacieho súdu, ktorý poukázal na aplikáciu ust. § 130 ods. 2 a § 131 ods. 1 OZ a v tej súvislosti posúdil právo žalobcu na plody a úžitky, ak sa preukáže, že nebol oprávnený držiteľ sporných nehnuteľností. Žalobca neučinil žiadny relevantný procesný úkon, na základe ktorého by v súlade s ust. § 139 a nasl. CSP žalobu čo do

právnej dôvodnosti zmenil v súlade s procesným predpisom, nakoľko sa jedná o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností. Súčasne namietal výšku žalovanej pohľadávky, nakoľko tak ako ju uplatnil žalobca, sa jedná len o hypotetickú výšku nájmu, ktorý by mohol od nájomcov obdržať, avšak jej výška nebola žalobcom spoľahlivo preukázaná. Svedkovia vypovedali, že im ním bola poskytnutá zľava na nájomnom a nájomcovia vložili vlastné investície do rekonštrukcie prenajatých nebytových priestorov. Z kúpnej zmluvy zo 06.02.2003 je zrejmé, že predávajúci, to znamená Ľudové bytové družstvo má uzavretú zmluvu o nájme s nájomcom Thermia, Ing. N. Y., CSc., pričom účastníkmi tejto kúpnej zmluvy bolo dohodnuté, to znamená medzi žalobcom a ním, že ročné nájomné vo výške 112.448,00 Sk za prenájom prevádzaných nehnuteľností bude nájomca do 12/2005 poukazovať na účet terajšieho vlastníka, predávajúceho. Z kúpnej zmluvy z 15.02.2005 je zrejmé, že predávajúci, to znamená žalobca, má uzavretú zmluvu o nájme nebytových priestorov z 28.07.1997, s nájomcom Elas, Ing. U. R. s tým, že lehota končí 31.12.2005, čo znamená, že tak isto v tomto prípade do konca roku 2005 tento profit znášal žalobca a nie on. Nemožno od neho žiadať, aby dal čo nedostal. Len v prípade, ak by sa preukázalo, že nebol dobromyseľný, jednalo by sa o neoprávnenú držbu nebytových priestorov, bolo by od neho možné žiadať len to, čo skutočne dostal a nie to, čo hypoteticky mohol dostať. Nároky uplatnené žalobcom tak nie sú v súlade s ust. § 131 ods. 1 OZ. Vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol na základe kúpnych zmlúv, ktoré boli uzavreté so žalobcom ako predávajúcim, ktorý od neho ako kupujúceho prevzal kúpnu cenu, katastrálny orgán povolil vklad vlastníckeho práva v prospech neho ako kupujúceho a on sa ako kupujúci následne ujal držby nehnuteľností, aj reálneho výkonu práv vyplývajúcich z vlastníctva a mal právo s nehnuteľnosťami disponovať. Občiansky zákonník rozlišuje držbu na oprávnenú a neoprávnenú (§ 126 a § 130). Ust. § 126 ods. 2 OZ v spojení s § 130 ods. 2 OZ poskytuje oprávnenému držiteľovi rovnaké práva ako vlastníkovi, okrem prípadu, ak zákon neustanovuje inak. Rozdielnosť oprávnenej a neoprávnenej držby vyplýva aj z ustanovení § 130 ods. 2, 3 OZ a § 131 ods. 1, 2 OZ. Keďže vznik práva držby vyplýva priamo zo zákona, v takomto prípade treba takúto držbu považovať za oprávnenú. Choval sa ako vlastník, plnil si daňové povinnosti, predmetné nehnuteľnosti prenajímal na základe nájomných zmlúv, rekonštruoval, platil všetky zálohové platby a vyúčtovania a podobne, a teda v tomto období išlo z jeho strany o oprávnenú držbu. Oprávnený držiteľ má právo vec užívať v rovnakom rozsahu ako vlastník a z tohto užívania mu vo vzťahu k vlastníkovi nevznikajú žiadne povinnosti, okrem jednej, t.j. povinnosť mu vydať vec - nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom uvedených kúpnych zmlúv, čo aj učinil, ktorá skutočnosť nebola ani medzi stranami sporná. Ani argumentácia žalobcu nie je spôsobilá preukázať absenciu jeho dobrej viery pri držbe nehnuteľností, ku ktorým bola určená absolútna neplatnosť kúpnych zmlúv, nakoľko sa po ich uzavretí choval v dobrej viere, že mu tieto patria. Trestné spisy a konanie 18C/44/2006 o určenie absolútnej neplatnosti prevodových zmlúv nemôžu preukazovať jeho pochybenie, to znamená absenciu jeho dobrej viery, nakoľko z rozsudku Okresného súdu Žilina 18C/44/2006, ako ani z rozsudku Krajského súdu v Žiline nevyplyva, že by absolútna neplatnosť bola ustanovená s poukazom na ust. § 39 OZ, alebo že by došlo k porušeniu dobrých mravov, alebo že by absentovala dobrá viera na jeho strane, keďže k určenie absolútnej neplatnosti došlo z dôvodu, že nebol dodržaný postup, ktorý je vymedzený zákonom č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a to, že nebolo dodržané predkupné právo. Vedomosť o tom, že nie je legitímnym vlastníkom nehnuteľností titulom prevodových zmlúv nadobudol až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Žilina 18C/44/2006, t.j. 11.11.2013, nakoľko v priebehu tohto konania platil dane za tieto nehnuteľnosti, prenajímal ich a zveľaďoval ich.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie svojim uznesením z 26.04.2017 pripustil na základe odvolania žalobcu proti jeho uzneseniu, ktorým žalobu odmietol, zmenu žaloby v znení, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 127.348,01 Eur titulom bezdôvodného obohatenia. Uvedené bezdôvodné obohatenie, ako uviedol žalobca vo svojom podaní, je totožné so sumou nájomného prijatého žalovaným od nájomcu MIRMAX, s.r.o. za obdobie od 01.01.2007 do 30.11.2013, t. zn. 83 mesiacov pri nájomnom 497,91 Eur (15.000,00 Sk) mesačne, t.j. 41.326,53 Eur, od nájomcu LAMOS za obdobie od 01.05.2005 do 30.11.2013, t. zn. 103 mesiacov pri nájomnom 221,07 Eur (6.600,00 Sk) mesačne, t.j. 22.770,21 Eur a od nájomcu Heat za obdobie od 01.05.2005 do 30.11.2013, t. zn. 103

mesiacov pri nájomnom 614,09 Eur (18.500,00 Sk) mesačne, t.j. 63.251,27 Eur, spolu 127.348,01 Eur, a to z dôvodu, ktorý uviedol vo svojom predchádzajúcom vyjadrení (na pojednávaní 29.01.2016), že predajné zmluvy, na základe ktorých nadobudol žalovaný od žalobcu predmetné nebytové priestory, boli určené za neplatné a za vlastníka predmetných nebytových priestorov bol určený žalobca. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie pripustil zmenu návrhu, ktorá obsahovala opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorými opísal skutok (skutkový dej), na základe ktorého si uplatňuje svoj nárok, ako aj žalobný návrh, t.j. petiit, tak ako to ukladá ust. § 132 ods. 1 CSP (predtým § 79 ods. 1 O. s. p.), z ktorého ustanovenia, ako aj z ust. § 127 ods. 1 CSP (§ 42 ods. 3 O. s. p.) vyplýva, že žalobca nie je povinný uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia prislúcha výlučne súdu, keďže sporové súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), ktorý skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Preto, ak žalobca uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd jeho právnym názorom viazaný a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú, t.j. ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriadiť uplatnený nárok pod iné hmotno-právne ustanovenie, než ktorého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený alebo je uvedený nesprávne. Preto súd prvej inštancie správne posudzoval, či žalovaný bol na základe zisteného skutkového stavu podľa § 130 ods. 1 OZ oprávneným držiteľom, ktorý má rovnaké právo ako vlastník, najmä právo na plody a úžitky z veci po dobu oprávnenej držby, resp. neoprávneným držiteľom podľa § 131 ods. 1 OZ, ktorý je povinný tieto vždy vlastníkovi vydať spolu s vecou. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, z právoplatného rozsudku okresného súdu č.k. 18C/44/2006-566 právoplatného 11. 11. 2013 jednoznačne vyplýva, že vlastníkom predmetných nebytových priestorov je žalobca a kúpne zmluvy, na základe ktorých ich nadobudol žalovaný, sú absolútne neplatné z dôvodu, že bolo porušené predkupné právo ich nájomcov (§ 16 ods. 3 z. č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, resp. § 16 ods. 4 v znení účinnom do 30. 06. 2004), t. j. pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Keďže nebytové priestory za žalobcu predával ako jeho štatutárny zástupca žalovaný, ktorý ich predával sám sebe, musel o porušení predkupného práva v čase uzavretia zmlúv vedieť, keďže bol povinný konať s odbornou starostlivosťou, teda už od počiatku nebol držiteľom oprávneným, keďže nemohol byť dobromyseľný, že mu nebytové priestory vzhľadom na všetky okolnosti patria, z ktorého pohľadu jeho tvrdenia, že sa choval ako vlastník, keďže ich prenajímal, plnil daňové povinnosti a umožnil ich rekonštrukciu, sú pre posúdenie veci, vzhľadom na už uvedené, irelevantné. To, že žalovaný nebol oprávneným držiteľom, vyplýva aj z trestného konania sp. zn. 9T/108/2007, v ktorom bol uznaný vinným z trestného činu podvodu, keď ako predseda žalobcu previedol na seba bezodplatne byt, vrátane prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu a pri uzatváraní zmluvy požiadal o spolupodpis za predávajúceho podpredsedu, ktorého nepravdivo informoval, že nájomníčka, ktorá v ňom bývala, sa vzdala svojho predkupného práva na odkúpenie predmetného bytu do osobného vlastníctva vyhlásením z 25.09.2004, z čoho jednoznačne vyplýva, že vedel, že nájomcovia predkupné právo majú, teda na základe uzavretých zmlúv nemohol byť oprávneným držiteľom predmetných nebytových priestorov, keďže nemohol byť dobromyseľný o tom, že mu vzhľadom na neplatnosť kúpnych zmlúv patria, a preto bol povinný žalobcovi vydať získané nájomné ako právne plody z prenájmu nehnuteľností.

6. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že pri uplatnenom nároku ide iba o hypotetickú úvahu o možnej výške nájmu, ktorý by mohol od nájomcov obdržať, krajský súd uvádza, že z nájomnej zmluvy so spoločnosťou LAMOS, s.r.o. a I. Y. - HEAT uzavretej so žalovaným vyplýva, že sa dohodli, že nájomcovia preinvestujú 50.000,00 Sk, o ktorú čiastku mu bude znížený nájom za mesiac máj a jún na 0,00 Sk a za mesiac júl na 5.000,00 Sk, z čoho vyplýva, že nájom za uvedené obdobie nájomcovia zaplatili preinvestovaním uvedených súm, ktoré investície boli potvrdené svedeckými výpoveďami a žalobcom neboli rozporované, a preto za sledované obdobie sa nejedná o hypotetickú výšku nájomného, ale nájomného reálne žalovaným od nájomcov získaného.

Pokiaľ žalovaný namietal, že podľa kúpnej zmluvy zo 06.02.2003 mal žalobca uzavretú zmluvu o nájme s nájomcom Thermia, Ing. N. Y., CSc., pričom účastníkmi kúpnej zmluvy bolo dohodnuté, t.j. žalobcom a žalovaným, že ročné nájomné vo výške 112.448,00 Sk za prenájom prevádzaných nehnuteľností bude nájomca do 12/2005 poukazovať na účet žalobcu a že podľa kúpnej zmluvy z 15.02.2005 žalobca mal uzatvorenú zmluvu o nájme nebytových priestorov s nájomcom Elas, Ing. U. R., ktorá končí 31.12.2015, čo znamená, že tak isto profit znáša do konca roku 2015 žalobca a nie žalovaný,

krajský súd konštatuje, že žalovaný ani len netvrdil, nielo preukázal, že uvedené sumy boli na účet žalobcu poukázané napriek tomu, že bol jeho štatutárnym zástupcom, pričom žalobca sa nároku z týchto nájomných zmlúv nedomáhal, ale domáhal sa nájomného z nájomných zmlúv uzatvorených medzi žalovaným a spoločnosťou MIRMAX, LAMOS a I. Y. - HEAT.

7. Vychádzajúc z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovaného či už v prvostupňovom alebo v odvolacom konaní, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, vrátane nároku na náhradu trov konania, ktorý žalobcovi vzhľadom na jeho plný úspech vo veci priznal podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100 %.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnému v odvolacom konaní priznal náhradu trov odvolacieho konania taktiež v plnom rozsahu.

9. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).